

og opdrog de tolv af dem, som hun fik Lov at beholde, til dygtige og veltænkende Mennesker, strandede hun dog aldrig paa det Skær, hvor saa mange Hustruers Idealitet er gaaet til Grunde: at ansé sig og sin lille Kreds for det eneste, der kommer dem ved, saa de aldeles ingen Pligter har mod det store Samfund, hvoraf de ogsaa er Medlemmer. Fru Høgsbro havde det frieste og videste Blik paa Samfundet, det varmeste Hjærte for den Nød, der ogsaa uden for Hjemmets Vægge trængte til Afhjælpning, og hun opdrog sine Børn til det samme, til at pleje den Evne, som en dansk Filosof har kaldet »Alsind.«

Da Dansk Kvindesamfund i Begyndelsen af Firserne bad hende træde ind i Styrelsen, svarede hun: »Jeg kan ikke, men tag min Søn, han har de samme Meninger som jeg,« — og Dansk Kvindesamfund tog ikke fejl, da det fulgte hendes Raad. Af hendes femten Børn lever de tolv; flere af dem er vel kendt blandt Kvindesagens Venner for deres Dygtighed og Frisind. Hvad hun har været for dem som Moder, vedkommer ikke en videre Kreds, men ved Begravelsen vidnede en smuk Sang derom. Hun var i Sandhed »Hustru og Moder«, og hun var *tillige* og netop derfor en af Kvindesagens Venner, thi

»hun fandt den Fejl ej liden:
sig selv at være nok.«

Nlg.

„Shakespeares Kvindeskikkelser“.

Vi har modtaget følgende, som vi med stor Fornøjelse giver Plads:

Kære Frøken! Ved at læse sidste Hefte af »Kvinden og Samfundet« Nr. 11—12, 9de Aargang, blev jeg opmærksom paa en Mangel paa Viden i en Artikel om Literatur af Frk. »Ville Højberg«. Her omtales »en Bog om Kvinder, skrevet af en Kvinde og oversat af en Kvinde«, nemlig: Lou Andreas Salomé's »Henrik Ibsens Kvindeskikkelser«, ved Hulda Garborg. Denne Bog roses meget, og jeg glæder mig til at læse det Eksempplar af den, jeg har liggende her paa Bordet foran